

[Søren P. Larsen.]

ind her i Dag ved at henstille til Ministeren ikke at gøre dette. Det er derfor, jeg er nødt til at sige til, og derfor er Spørgsmaalet rejst her i Dag ogsaa over for Ministeren.

Over for den sidste Bemærkning af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen angaaende 1931-Loven om Hjælp til Landmændene, hvorvidt man dér havde fastholdt Tilbagebetalingskravet, er jeg i den lykkelige Omstændighed at kunne sige, at Venstre som Partii ingen Lod eller Del havde i disse Bestemmelser.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Strøm har Ordet for en kort Bemærkning.

Strøm: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. J. S. Foget, at min Mening om de daarlige Arbejdsgivere paa Landet deles jo af mange, og det er vor Opfattelse, at efter den Behandling, som blev Folkene til Del paa Skudshale, er Arbejdsgiveren dér en daarlig Arbejdsgiver.

Formanden: Nu ikke mere Skudshale i denne Omgang!

Strøm: Det er klart, at jeg fuldstændig bøjer mig for den højtærede Formand.

Til det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen vil jeg gerne sige, at jeg har ikke henstillet til Socialministeren at foretage noget ulovligt, jeg har henstillet til ham at være medvirkende til en Forandring af en Paragraf, saaledes at de, der har faaet Kommunehjælp, kan blive fri for at tilbagebetale den. Hvad Administrationen af Loven paa nuværende Tidspunkt angaar, er det klart, at den staaer Socialministeren for, men den medfører mange Vanskeligheder, som det ærede Medlem meget godt ved har været medvirkende til, at der skulde fremsættes nogle Direktiver. Angaaende disse Direktiver maatte det ærede Medlem netop tage Hensyn til det, jeg har fremhævet, at vi Lovgivere, der i sin Tid lavede denne Paragraf om Tilbagebetalingen af Kommunehjælp, havde ingen Tro paa, at der blev nogen nævneværdig Tilbagebetaling. Nu har det ærede Medlem fundet ud af, at her maatte der være Mulighed for at faa noget mere tilbage, end Tilfældet er. Ud fra den Betragtning, at der her kan foretages en Forandring, der kan virke tilfredsstillende for de Parter, der har med dette at gøre, har jeg rettet min Henstilling til den højtærede Socialminister, og jeg forstaaer da ogsaa det ærede Medlem Hr. Søren P. Lar-

sen saaledes, at han godt kan se, at der skal gøres noget, han ønsker det bare i modsat Retning.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen har Ordet for en kort Bemærkning, og dermed slutter de korte Bemærkninger i denne Omgang. Vi gaar over til Talerlisten, og jeg maa henstille til de ærede Medlemmer, der ønsker yderligere at udtale sig om det nu debatterede Spørgsmaal, at melde sig til Talerlisten paa sædvanlig Maade.

Søren P. Larsen: Til det ærede Medlem Hr. Strøm skal jeg kun sige, at det var hans Henstilling til Socialministeren, der gav mig Anledning til mine Bemærkninger, og naar det ærede Medlem vil gøre gældende, at han ingen Tro har paa Tilbagebetaling og heller aldrig har haft nogen Tro derpaa, saa er det jo kun en ren Lykke, at vi ikke fik gennemført det Forslag, som den tidligere og meget klogere Socialminister Hr. K. K. Steincke havde fremsat, hvori man jo oven i Købet havde en Bestemmelse, hvorefter Folk kunde laane hos Kommunen. Jeg gad nok vidst, hvorledes det Socialdemokrati havde set ud indvendig, der havde været med til at gennemføre et saadant Forslag, naar menige Medlemmer her staaer op og erklærer, at de aldrig har haft nogen Tro paa, at Tilbagebetaling skulde finde Sted. Det er en Lykke for dem, at Bestemmelsen om Laan hos Kommunen ikke blev gennemført.

Leonhard Hansen: Jeg har nogle enkelte Bemærkninger, væsentlig Henstillinger til den højtærede Socialminister, som jeg gerne vil fremkomme med. Det er Spørgsmaal, jeg selv nærer stor Interesse for, og som jeg ved adskillige Mennesker beskæftiger sig med. Som Medlem af Metalindustriens Læringeudvalg bliver jeg Gang paa Gang stillet over for disse Spørgsmaal, og da det er Spørgsmaal, man benytter som Kritik over for Læringleven, finder jeg Anledning til at omtale det her.

Jeg vil gerne først slaa fast, at den Kritik, som i al Almindelighed uberettiget øves mod den nye Lov, ikke er kommet uventet. Hvis man følger Historien tilbage, kan man se, at hver eneste Gang Lovgivningsmagten har ændret ved denne Lovgivning, har der lydt et Ramaskrig fra dem, hvis Opgave det var at uddanne Læringer, en Kritik gaaende ud paa, at nu blev Ansvarret saa stort og Udgifterne saa kolossale, at ingen vilde have Læringer mere. Man har i de mørkeste Farver skildret, hvorledes Ud-